

# LA GRALLA

AVISOS Y SUSCRIPCIONES  
**RINCON 121**  
 Entre Treinta y Tres é Ituzaingó

SENMANARI CATALÁ Y LITERARI

SUSCRICIÓN ADELANTADA

Ciudad . . . . . ps. 0.50  
 Campaña . . . . . " 0.60  
 Exterior . . . . . " 0.70

## LA GRALLA

MONTEVIDEO, JULIOL 3 DE 1887.

Supliquém als nostres agents y suscriptors de fora y de la Capital, que al notar lo mes petit retart ó falta en l' envió del periódich, ho posin en coneixement d' aquesta administració.

Aixís mateix devém dir que 'ls suscriptors que 's trobin en descubert procurarán posarse al corrent de la suscripció si volen llegir LA GRALLA.

### LOS PROSISTAS CATALANS

#### II

#### —Los Periodistas—

En téssis general.

Los periódichs, element principal en épocas de propaganda, ja sia esta de política, religió, ó bé, com la propaganda que deu fer la premsa catalana, pera reviurer en lo cor del poble la llengua oblidada (á la forsa) y los drets ussuparts (á la forsa també) es un element tant trascendental, qu' ell sol, pot fer mes que losllibres dedicats á la propaganda per mes qu' aquestos basin son fondo en l' historia y costums del poble.

¿Omplena sa missió la premsa diaria y periódica de Catalunya?

Nosaltres creyém que no.

Lo diari polítich, lo veyém escrit en un catalá tan castellá, que 'ns sembla al llegir sas planas, que tenim devant un diari castellá traduhit literalment en paraulas, que, hi ha qui diu, que son catalanas, mes nosaltres no ho sabem veurer.

Es, si, un llenguatge convencional de ciutat, que cada hú escriu á sa manera, con tal que 'ls suscriptors que poseheixen tal manera de parlar, entengan lo que volen dir. Prova evident, que los periodistas catalans, sobre tot, los de ciutat, no saben ó no volen escriurer com es degut, segons los fills de Catalunya parlau.

Lo jorn que volen sortirse de la costum que tenen, escriuhen un "cuadret-literari" y cahuen en UNA DE FREGAR CALDERA. com los novelistas: creyentse sens dupte, que lo gran abús de trasposicions, ja 'ls dona carta pera poguer dirse escriptors castissos.

Un' altre plaga de periódichs, que 'ls grechs anomenarian "bárbaros" y no 'ls deixarian entrar en Athenas pera que no bastardajessen la bona manera de parlar, son los senmanaris festius, crítics ó pera fer riurer.

Es tal la barreija d' istils y manera de dir de 'ls que prenan part en la redacció d' aquesta mena de prempsa, que 'ls directors, encara que vulgan, no poden escaparse de l' influencia de 'ls coloboradors.

A eixa mena de periódichs s' hi pot juntar una porció d' autors d' obras cómicas destinadas al teatre

Es vritat que nosaltres parlem pitjor que tots ells, mes regoneixem la falta y desitjariam esmenarnos, mes pera nosaltres es cosa casi impossible mentres no trovem "modelos" ahont estudiar constantment, com poden trovarlos y estudiar 'ls periodistas y escriptors de 'ns ocupém.

AGUSTÍ J. Y ARGENTÓ.

**Germanat de Sócors mútuos, catalana, balear, y valenciana.**

Ufana 's presenta la brotada de l' ideya, que fá poch temps se sembrá, pera fundar en esta ciutat una comunitat fraternal, ab lo titol que 'ns serveix d' epígrafe.

Las arrels van enfondintse dia á dia y estem segurs que los benéfichs fruits no tardarán molt en madurar. Lo diumenge passat, com anunciat habiam, tingué lloch la reunió pera nomenar una Comissió que portés avant l' ideya. Resultaren el-legits per majoria de vots los senyors següents:

Efectius—Joseph Palau  
 “ —Tomás Claramunt  
 “ —Pau Santias  
 “ —Joan Hernando

“ —Joseph Baitx  
 “ —Anton Buixó  
 “ —Joseph Carrera  
 “ —Joseph Ribas  
 “ —Enrich Ráfols  
 “ —Enrich Piqué  
 “ —Marian Cadenet  
 Suplents—Pere Hors y Comellas  
 “ —Eduart Lopez  
 “ —Pera Amigó  
 “ —Alexandre Carreras Doria  
 “ —Anton Ramis  
 “ —Marti Andreu  
 “ —Pere Sabaté  
 “ —Ignaci Oromí  
 “ —Joseph Estapé  
 “ —Ramon Padró  
 “ —Carlos Ribas  
 “ —Francesch Maturrodona  
 “ —Ramon Ubach  
 “ —Jaume Botet  
 “ —Ramon Castany  
 “ —Jaume Solé  
 “ —Joan Berch  
 “ —Andrés Rius

Las personas que meresqueren la distinció de l' Assamblea, pera portar á bon terme la fundació de la "Germanat", son ben conegudas per son patriotisme y sentiments humanitaris, pera que nosaltres (incurrint en inmodestia) deguem fer cap elogi d' ellas.

Mes endevant, lliures de compromisos que avuy 'ns lligan, mes detingudament nos ocuparém de la naixent y ja ufana "Germanat".

Per de prompte, conti la Comissió ab las planas de LA GRALLA, pera tots los avisos y publicacions oficials que degui fer.

J. BAITX Y BALIL.

## PER LLANA

Ab un canó Krupp al coll,  
tres rewolvers y una espasa,  
dos punyals, quatre pistolas  
y tremolantli las camas;  
surt lo pobre Horaci Flach  
com una «rata pinyada»  
escamat, perque li han dit  
que li han de rompre las camas.  
La nit es fosca, no 's veu  
ni un elefant á tres passas;  
los fanals no escampan llum,  
tot es trist que casi espanta.  
Lo feixuch del pés que porta  
lo fá caminá á bitsadas,  
y á cada «cuadra» s' atura  
per mirar la cantonada.

—Es una pena va dihent  
lo pobre de nostre Llatzer;  
no vull portá aquesta vida,  
estich que no puch dir faba—  
Arribat devant la porta  
de sa casa. l' obra y passa,  
torna á tancar, encén un misto  
y ¡au! cap amunt de la escala.  
devant lo quarto, s' atura,  
mira bé si algú s' atansa,  
y un cop llest, obra la porta  
que de rebolada tanca.

▲plega tot l' armament,  
l' apilota ab molta pausa,  
agafa pluma y paper  
y aixís escriu á LA GRALLA

«Benvolgut Director amich:  
deixo la vostra companya,  
perque are 'm vull dedicar  
al negoci de la llana;  
se m' ha dit que promet molt,  
y com que lo respectable  
en aquí y fora de aquí  
es tenir coure, or ó plata:  
no es duptós que 'm decideixi  
á volgué ser home de fama,  
deixant per un temps las llettras  
que 'm fan tonto y m' encaparran.  
En aquest pays, veig bé  
qu' aquest negoci es mol *barba*

y sabentla escullir bé  
un s' hi pot fer ¡no es camama!  
una casa á istil d' aquellas  
que s' aixecan á l' Enxanxe,  
y passar la vida alegre  
entre gréscas y entre *farras*.  
Jo ja sé de cert carrer  
y també de certa casa  
importadora fa temps  
de l' article aquest en plassa;  
que se n' hi pot trobar molta,  
de bona mena y barata,  
llana, que posada á Europa  
estich segú 's vendrá cara;  
primer, perque ara escasseija,  
segon, que tothom treballa,  
y tercer, que vé l' hivern  
y amich ¡qui no vol taparse?  
Sobre tot no ho fassa correr;  
*múitis* y boca tancada,  
que avuy per cada negoci  
d' explotadors n' hi ha quaranta.  
Ja tinch treta l' exclussiva.  
¡Com qu' en cert lloch tinch vara alta  
y faig y desfaig y dich  
tot lo que 'm dona la gana!  
sab? mitj fet lo monopoli,  
untadas quatre butxacas  
y ab aquesta «sans-façon»  
que tinch, que fa tanta gracia;  
si 's descantella una mica  
ó si ensenya aquesta carta,  
l' afany, l' enveja y.... etcetra  
pot ferme una atsagallada.  
No entench molt ab lo negoci;  
pero tinch qui m' acompanya  
home de molt capital,  
y ab trenta sis anys de práctica.  
Per ell he sabut (no ho digui)  
que la mes sollicitada,  
(la llana s' enten) no surt,  
de cap moltó ni cap altre  
classe d' animal llanut;  
la mes bona, la mes llarga  
y que mes aplicacions  
té en los temps que corran are,  
es la que surt deis clatells  
de certs individuos plagas,  
que fent ofici de tontos  
fan riure á tothom que 'ls tracta.

Ab aixó amich, bona sort  
 en sa bona empresa y gangas;  
 adeu y longa expressions  
 als subscriptors de LA GRALLA.

PER LA COPIA:

JUVENAL.

## L' ESPOSICIO UNIVERSAL DE BARCELONA

(Continuació)

¿Que significa una Exposició Universal? En lo seu sentit trascendental es la proclamació, es lo triomf de la civilització cristiana sobre totes las civilisacions; y en un sentit mes técnic, es lo vast campament ahont cada nació alsa son pabelló y l' adorna ab la varietat de sos productes é industrias; es una fira cosmopolita; es la conversió y reducció de tots los tallers á un sol taller, de totes las tendas á una sola tenda; de totes las ciutats, á una sola barriada, á un gran saló; es la síntesis del treball humá.

Aixís com los filososps grechs deyan del home, qu' es un petit *cosmos*; ab mes rahó l' Exposició Universal es un mon abreviat, lo compendi y resum de dos mons, á saber: de eix mon tan vast y hermós que Deu á creat y de eix mateix mon transformat, descompost y modificat per la má del home. Tot quant germina y floreix y dona fruit en eix planeta anomenat terra baix la llum benéfica del sol, tot quant l' home, espargit per amplíssims continents, transforma, maleja, texeix, cultiva, enlaira, escriu, pensa, pera remey de sas necessitats y refinament de sa cultura. Pujeu empenyeu la porta de eix palau, y aquí 'l teniu en vistós panorama, col·locat en galerías concéntricas, agrupat y ordenat en pabellons varis, y apilat devant vostres propis ulls en eix formigué que s' anomena *Exposició Universal*.

L' individuo sent sa propia petitesa devant de eixos fers alards de l' industria, com sentiria la seva la gota d' aigua qu' entra en lo mar, si sentis; y pagat eix tribut á sa debilitat, prest reclama pera si aquella part de gloria que dona la solidaritat á l' individuo en los

triomfs humans y en lloch de desfallir devant tanta grandesa, s' inspira allí pera perfeccionar així mes sas obras y llensarse á mes atrevidas aventuras y especulacions.

Y no son aixís solsament las Exposicions Universals, inventari ordenat y c'assificat de l' industria contemporánea, sino també palench y torneig en que se citan y emplassan totes las rasses y civilisacions, y allí 's compara y s' aquilata ab severa crítica lo valor de sas obras, cátedra en la que lo bon gust se difundeix; basar immens en que la concurrencia universal competeix y 's disputa los mercats; llach sossegat y tranquil en que desaiguan, se replegan y confonen tots los rius de l' industria humana.

Baix eixos aspectes mirada una Exposició Universal interessa á tots, á los grans y á los petits, á los forts als debils, á los ideólochs y als práctichs.

En Espanya no hi ha aquell patriotisme vanidós de grechs y romans, que motejava de bárbaros á tots los estranjers, ni aquella pedantesca presunció de los francesos, que col·locan l' Africa allí ahont acaban las fronteras de sa nació, que viuhen adulant á sos homes y á sas cosas; aquí hi ha un patriotisme mes sério, mes austér, mes enérgich y viril, menos enrahonador desí mateix y presuntuos, y avants mes desdenyós que aduladó de lo seu. Nostre idiosensciacia nacional, nostre temperament, lluny d' empenyens, nos retreu d' exhibirnos, en eixos grandiosos espectacles moderns, preparats per l' orgull, per la vanitat per l' especulació, per la moda, per lo sentit práctic de nostres temps, potser; però vencent sa natural apatia los particulars, las provincias, Espanya, son deber és compareixer aquí en los salons de l' Exposició y deixar tant alt nostre renom, com lo posaren un dia los nostres misioners y soldats, en tot lo circuit de la terra.

F. M. Y P.

## Planys d' un barber

Tinch 42 anys complerts y soch, encare que m' estiga mal dirho, barber d' ofici. No 'm recordo á quina etat vareig comensar á remullar barbas; pero 'm sembla que pera mí no hi hagut mes infantesa que la bacina, las tobollolas y 'l «panyo» ahont se dipositan las escorrerías de la cara.

En lo temps que fa que travallo, he trobat barbas tan aspres que alguns cops m' he pensat al passar aquets deu dits per la cara de certs homes, que feya festas á algun porch cinglá ó á un boxet d' agullas.

Lo nostre ofici es molt delicat y requereix mes paciència que la que tenia Job, pera aguantar las mil y una impertinencia dels parroquians y també pera no caure en desagrado del amo y que d' una llambregada 'us ensenyi la amplaria de la porta dihentvos que no serviu per res si no garleu mentres hi haje gent á la botiga, perque un barber té que xarrar fins per las butxacas, encare qu' un tinga una presilla sobre 'ls llavis y no puga obrir la boca ni sisquera pera dirli á l' aprenent que tregui al gat de la guardarropia de l' establiment. Si alguns amos m' han etjecat á dida per enrahonar poch, no n' han faltat qu' han fet lo mateix per enrahonar massa, dihentme que tenian por de que dístret tallés lo coll á algun desgraciat. No he sigut de mala índole, los hi confesso, que si no, ho poden ben creurer, á no haber nascut per barber y tenir carinyo al ofici, haguera escapat mes nassos que carbassons talla una cuynera durant l' any.

A la botiga tenim un parroquiá que ditxós lo dia que podré exclamar Deu l' haje perdonat; pero crech que va llarga la cosa. Passa dels xexanta y vol fer lo currutaco com si al sortir de sa casa 's deixés las «primaveras» detrás la porta. S' anomena don Pau Cullera y 'ls amichs d' ell, com es l' últim fill de la familia, li diuhen «lo noy xich.» Aquet *noyet* es qui 'm fa perténir y ja m' hauria fet posar cabells blanchs si no m' hagués quedat calvo á forsa de tant tallarne á n' els altres. Donchs si; don Pau me segueix per tot ahont travallo

y es incansable per buscar-me quant mudo d' amo, que es bastant sovint; pero no creguin qu' es per drogo ni tampoch perque no sápi-ga de que me las hech en lo meu ofici, no senyor, perque 'l Tonet pot dir ben alt que encare té que neixer 'l que li vullga passar la má per la cara, tant per manejar la navaja trayent pels y repels y deixant la cara llisa com un mirall, com per fer correr la estisora en tots istils, á la *inglesa*, de *mayor á menor*, á la Pompadour, y del modo que 'm demanin. Que consti. Y torném al «noy xich.»

Tonet, me diu al comensarlo á servir; tingas cuydado ab lo sota barba; retállam be aquí, als polssos; pósam gosmétich al bigoti que s' estarrufa massa; sobre tot la pomada al cap y que no siga passada com aquella, te 'n recordas? Aquí tenen la lletania qu' escolto de primer entuvi, y me la repeteix tots los dias, com si 'l Tonet necessités explicacions y no sapigués ahont té la ma de senyarse. Quant lo veig, lo neguit s' apodera de mí. Lo poca latxa, lo rey del sigrons, com jo 'l moteijo, 'm dona la preferencia. Mal te reventessis, penso jo al veurer qu' es capás d' esperar sentat damunt una agulla d' espar-danyer con tal que 'l Tonet li arregli la persona. Es un díshí á vostés, per probar si me 'l podria treurer de sobre, un cop vareig posarli al cap mitj setrill d' oli d' amanir l' ensiam, que li regalaba la closca oli per tots cantons y no sabia com arreglar-me pera que no li taqués la roba; y fins li he posat besch á la barba, que 'ls hi asseguro qu' aquell dia podia anar á cassar al ram sense portar cap mes «aparejo.» Si don Pau fos home que 's deixés veurer, vull dir que dongués propina..., pero cá, va á mesos y prou se li coneix que li sab greu que 'l febrer sols tinga vint y vuit dias...

Ja son fatichs los nostres. Afeyteu á n' aquet carrincló que no té pel á la cara y á qui li creixen los barbs ab mes abundancia que 'ls bolets entre 'ls pins; talleu 'ls cabells á n' aquest altre que tragina un cap llis com bola de billar y que sols una rodanxa de quatre pels descolorits donan mostra de lo qu' *un tiempo fué*; acoteuvos perque aquet es petit, estireuvos perque aquell sembla qu' haje surtit del ventre d' una espingarda, y

parleu de política als uns, de mossas als altres y de bestiesas á tots.

Y diguin si 'l pobre Tonet no tindria dret á queixarse... si no fossin las décimas de fi d' any.

PER LA CÒPIA:

ENRICH RAÍFOLS.

## MARINA

No 'ns sigué possible assistir lo diumenge passat á la segona representació de la sarsuela *Marina* donada per lo quadro dramàtic del *Centro Catalá*, per la sencilla rahó de que quant nos 'n recordárem ja habian sigut reparatidas y venudas totas las localitats; y per mes empenyo qu' hi posaren varis socis, no lograren obtindre ni una sola entrada pera nosaltres.

No obstant, amichs de la justicia, anem avuy á donar compte de las impresions rebudas per diferents companys nostres que tingueren la sort d' assistir á la representació.

Aixís com va confessar molt justament lo Sr. Horaci Flach que la primera representació va anar mal, molt mal, desastrosament; tenim avuy nosaltres que manifestar, atinentnos á los qu' hi assistiren, que lo diumenge aná bé, molt bé, magníficament; en tal manera, que diuen no recordan haber vist á Espanya per Berger, ni aquí Montevideo quant hi habia la Franco y Marimon, tan ben interpretada la primer joya lírica-dramática del teatro espanyol.

Y no es estrany. Coneixem la afició y qualitats artisticas dels qu' hi prengueren part, y habent tingut un mes de temps pera preparar-se, just erà que donés tan bon resultat la segona representació.

Aixó ensenyará al quadro dramàtic del *Centro Catalá*, de no posar en escena obras que no haigin sigut detingudament estudiadas, porque s' esposan á que 'ls hi surti un altre Horaci Flach y 'ls digui la vritat.

J. H.

!!!!RRRRRR!!!!

¡Adiós mon estimat!

de tú, trist, me despedeixo;  
puix ara si que coneixo  
que 'l meu trist fi, es arribat;

Com sé que 'm volen matar  
vull pagar tots los meus comptes,  
portime 'ls qui 'ls tinga promptes  
que tinch poch temps per saldar.

Prou n' hi ha que pensarán,  
¡tan debó en lloch d' ell estessim!  
donchs jo estich com si diguessim  
tenint la vida á l' encant.

Lo que jo tan sols deploro,  
y 'ls ho dech fer aquí present,  
es que no moro content,  
no senyors, per forsa, moro;  
pero rés que hi hem de fer  
si ja han dictat la sentència;  
no hi ha mes, prenguem paciència,  
potser 'm siga per un bé.

pero encara' que un hé 'm sigués,  
morir tan jove es sensible.  
Díguin; ¿No 'ls fora possible  
esperarse uns quants anys més?

Pensin, meditin, calculin  
que jo no 'ls ofés en rés;  
y per ultim, si 'ls he ofés,  
no siguin gats, dissimulin!

no crech jo haber dat motiu  
per causals tal incomodo;  
tinguin calma, y de aquet modo  
la sanch no arribará al riu.

Me fan riure sense ganas;  
(perque no estich pas per bromas,  
segons veig, avuy á 'ls homes  
se 'ls mata com sargantanas.

En fi rés, no hi pensém més  
prenemho ab resignació:  
tinch molta feina, ab aixó  
seuyors meus, fins á després  
puix es tan llarch lo viatge,  
que 'm volen fer fer á disgust,  
que casi tinch lo temps just  
per preparar l' equipatge.

No tenir, me desespera,  
(donchs penso que 'm fóra bó)

una recomanació  
 per presentarme á San Pere;  
 mes, diuhen que es tan bon *jam*  
 que penso que 'm rebrá bé,  
 ó sinó, que hi hem de fer,  
 paciència y endevant,  
 en fi, fora mals de caps;  
 ja he complert mos compromisos.  
 Que sigan tots molt felissos,  
 jo... aviat seré á ca 'n taps.  
 Y si acas algú te rés  
 que vulga arreglar ab mi,  
 visch en lo carrer del Yi  
 números dos, set y tres.

J. RIBAS.

## ¡CABRERA!

NOVELA DE COSTUMS CATALANAS

PER

«XO. GOGO»

Montevideo—Febrer del any vintiset de la Restauració.

dels Jochs Florals



### CAPITOL VIII

#### La Marieta y ne Pauet

—¡Pauet!.. ¿tu per aquí? ¡Ah... per mor de Déu qu' estich sola á casa y si 'ns veuhen som perduts!

—¡No tingues por, Marieta, tu tens seguritat que jo t' estimo molt... y quan s' estima molt una persona, 's té molt cuidado en respectarla y defensarla. Per aixó no has de temer á ningú; que jo estich sempre disposat á sacrificar-me pera tu á qualsevol instant.

—¡Ja ho sé, Pauet, pero tu veus quan desgraciats som! ¡Tothom nos traheix, tothom se cuida de nosaltres; y sospito que tal vegada en est moment nostres pares se disputan y maleixen per mor de nosaltres!...

—¡Pero, Marieta, ¿quina culpa tenim nosaltres, de qu' élls s' omplenin de cabórias?...

¡Nosaltres nos estimem porque Déu ho vol;

nosaltres no fem cap mal á ningú; nosaltres no mes volem viure l' un per 'l altre...

—¡Es cert! pero ells no ho volen, y per aixó nos persegueixen y maltractan...!

La trista, Marieta, al dir aixó no va poder detindre un enfilay de llágrimas com crestallinas perlas que, rodolant per las roijencas galdas se desfessin, al cáurer, en mil brillants guspiras de foch que al apagarse son esperit se 'n puja al cel com la pura y muda oració de la verje d' ahont nasqueren.

—¡Per' aixó he vingut jó; per' aixó en Pauet se trova al teu costat. M' estava trevallant pensant ab tú, quan de sopte veig á n' en Geroni y 'm diu: ¡No sé lo que passa, he vist á ton pare ab l'Agusti qu'anavan molt depressa! ¡Jo sospito que hi ha alguna novetat; ¡Adeu!—Sense dar-me temps pera ferli preguntas y no sabent quin partit pendre, me n' he vingut aquí á demanar aclaracions als teus pares, pera véure si d' una vegada per totas s' acaban tans enredos...

Pero ¿perqué ploras?.. si tens confiança ab mi no vull que ploris; puix eixas llágrimas me fan tan de mal que, sense poder-me contindre me vénen ganas de plorar també... ¡No ploris dolsa aymia si no vols veurem morir de sofriment!...

Deixém per una estoneta que l' enamorada Marieta, dongui expansió ab sas llágrimas al delitós ratet d' estar aprop de son aymant, ja qu' eixa sort se deu á la casualitat.

Aprofitém, nosaltres, dita estoneta pera donar al mon los retratos de nostres aimants.

La Marieta, noya de quinze anys escassos, era una figura com moltes de la vila: de mitjana alsada, color blanch trencat, cabells foscós pentinats y lligats al darrera al monyo de rodanxeta, ulls estirats ab llargas pestanyas y plens de melanjia, un cos bufó que 's blincaba com las canyas dels rechs, y vestit ab jipó al ús de la vila.

Veus aquí perfilat lo retrato d' élla. Verdadera esperansa d' un desitjat pervindre, éra l' enveja de moltes miuyonas y l' admiració d' alguns qu' haurian volgut tornarse Pauet, pera possehir lo tresor d' amor qu' á dojó li donaba la Marieta.

Si; porque hem de fer sébrer que la Ma-

rieta, tenia nomenada de bonica, entre 'l jovnte de la vila.

Creyém que eixa fama era la causa que 'ls seus pares se possessin tan *cofats* y vanitosos d' ella, que tenian á menos á n' en Pauet, ja per ésser jornalier, ja per ésser fill del Miquellet....

La boniquesa que tots veyan en la Marieta, y que ningú sabia explicar, era tan sols una qualitat moral nascuda en ella y per' ella. Era una bondat esquisita enriquida per una inteligencia serena y lluminosa.

Sobre aixó, sabém que no hi havia desacort de parérs.

Y aquest era lo ressort que feya mourer á molts á cuidar-se d' ells; com diu ella molt discretament á son aimador.

En Pauet era un jove de vint anys, sapat y plé de salut.

## PIFIAS

Lo simpátich Solé, aquell fabricant de tapa closcas tant conegut entre nostres paysans, ha rebut un gran desengany.

Conta una carta que tenim á la vista que debian enviarli 10 caixons de... llangonisa de Vich y sols n' ha rebut quatre.

Aprofitinse 'ls que 'n vullgan comprar que la marca de fábrica es la millor, la de Torre y Sant de Vich.

Si es en Solé un xicot notable per qüestió de barrets, no ho es menos en sapigué apreciar la bona llangonissa y la garanteix com si sortis de la fábrica.



La nit del 9 d' aquest mes, celebra la societat Catalanista *Rat-Penat*, lo primer aniversari de sa fundació.

Lo programa que s' repartirá lo mateix dia de la funció, constara de 5 parts.

En la primera hi haurá lectura y cant; en la 2.<sup>a</sup> y 3.<sup>a</sup> hi haurá representació dramática de las obras "Tres Blancs y un Negre" y Lo Birolet de San Guim; en la quarta, se llegiran poesias, cantarán los aficionats P. Sabaté y E. Ráfols y en la 5.<sup>a</sup>, ball.

## TRENCA-CLOSCAS

### XARADAS

Adorno qu' usa la Quima,  
*prima.*

Lo fré que os detura á vos,  
*dos*

Part de vostra entitat es,  
*tres.*

Si per cas no habeu comprés  
lo que á las foscas se veu,  
¡aneusen en nom de Deu!  
de *total* no vos dich res.

o o o

Es un líquit deliciós  
la *primera*, y es la *dos*  
lletra vocal, y la *tres*  
un ruído estrepitós  
que m' espanta d' alló mes.

Y lo *tot*, mon pensament  
calcula com element,  
de progrés é il-lustració,  
ademés qu' á molta gent  
proporciona diversió.

XARRICH-XARRACH.

*Soluciones á lo insertat en lo número anterior*

1—Ca-pe-lla.

*Han enviat soluciones los ciutadants seguents.*

Camalluhent, Estaperet y Cap y Pota,

**PAU SANTIÀS**

ÀRQUITECTE

*y professor de dibuix lineal, lavat y topográfich*

—

Projectes d' edificis públics y particulars,  
aixecament de planos,  
divisions de propietats, peritajes y tassacions.

**Carrer Yaguaron 302**